

# Tavaszi képek

**T**avas van, visszavonhatatlanul és végérvényesen. A Dunán csupasz mellű, izmos fiúk feszítik az evezőlapátot, az utcán diákok rúgják a labdát. A nyitott ablakon át minden félpercben behallik, amint egymásnak ordítják: „te marha, te hülye, rúgj belé.” A kisebbek lila és kék színű agyag-golyócskákat gurítanak. Néhány úgy elgurul, hogy sohase lelik meg. Ezek éjjel az elhagyatott járdaszélen hevernek, mint csata után a kilőtt puskagolyók. Kései hazatérők löknek egyet-egyet rajta, vagy felemelik, forgatgatják, és újra lepottyantják a földre.

Fényes hátú katicabogarak mászkálnak a porban. A tavasz piros ékkövecskéi ők. Korall helyett nyakára biggyeszi őket egy-egy kislány.

A hegyekben fakadoznak a rügyek, a Vérmező estéenként édes párát lehel. A Belváros megtelt ibolyával és kéregetővel. Asszonyok, leányok új cipőt, új kalapot vásárolnak. A cipő szorítja a lábukat, a kalap olcsó volt, rosszul illik. Másnap visszaviszik, kicserélik, valamivel drágábbat választanak helyette, harmadnap még egyszer megisméltik ugyanazt. Így legalább nem egyszerre adták ki érte a pénzt. Nyugodtabb a lelkiismeretük.

Tavas van. Visszavonhatatlanul és végérvényesen.

•

A négyéves Évikének Ádám és Éva történetét, a paradicsomból való kiűzetésüket mesélik.

A kislány nagy érdeklődéssel és izgalommal hallgatja. Végül azonban méltatlankodva jegyzi meg:

– Egy alma miatt úgy megharagudott a jó Istenke? Az én apukám nem ilyen szigorú.

•

Motorkerékpár rohan az úttesten. A maga-támasztotta szél lekapja a vezető kalapját. A kalap röpül-röpül visszafelé, néhány bukfencet vet a levegőben, kalimpál egy kicsit, majd szépen leül.

De a forgalom azonban nem állt meg.



Áruszállítás Zuglóban triciklivel  
1933  
MNM Történeti Fényképtár  
Kinszki Imre felvétele

*„Tavasz van. Visszaonhatatlanul és végérvényesen.”*

A kalap nem élőlény, nem kell kikerülni. Gépkocsik száguldanak rajta keresztül. Négy is egymás után.

Végül egy kis szünet támad a forgalomban, s a kalapot a kerékpárosnak sikerül felkapnia a földről.

Semmi baja. Kissé meggyűrődött, bepiszkolódott, kissé el is csámpult. Ennyi az egész. Csak ki kell tisztítani, helyre kell pofozni. Még kórházba se kerül.

Egy ember már régesrég meghalt volna, ha négy gépkocsi száguld rajta keresztül.

Mennyivel többet bír el egy kalap ...

-i.

*1933. április 20., csütörtök, 7. old.*

# Körkép

**B**udai villák kovácsolt vaskapuján olykor fenyegető felírás rémíti az arra járókat:

– Vigyázat, itt harapós kutya van. Tessék csöngetni.

Nekünk ilyenkor mindig az a titkos vágyunk támad, hogy benyissunk ezen a kapun, csöngetés nélkül. Lássuk hát azt a harapós kutyát. Őszintén szólva nem hiszünk benne. Az az érzésünk, hogy ilyen helyen nincs is semmiféle kutya, sem harapós, sem nem harapós, és csak ijesztgetni próbálnak bennünket ezzel a hangos szóval. A közmondás is eszünkbe jut:

– Amelyik kutya ugat, az nem harap.

•

A múlt minden ember életének jelentős része. Nem csak a test, a sejtek, hanem a lélek is állandóan magával hordozza az emlékeket. A múltról, az emlékekről azt mondja a magyar nyelv, hogy: „elszáll”. Pedig csak úgy száll el, ahogyan a gyermekeknek mutatjuk néha a nagyon követelt, kedves holmit, hogy „nézd csak, huss, elszállt” s közben a kezünket, amelyikben benne van, a hátunk mögé rejtjük.

Az emlékek rejtve élnek mindannyiunkban. Egyetlen olyan emlék sincs, amelyik igazán „elszállna”, s a bölcs és igaz emberek azok, akik nem szaladnak el az emlékek elől, így nem is kénytelenek később utánuk szaladni. Vállalják a múltat minden érzelmi kölöncével és súlyával. Vállalják még akkor is, ha ez nem „divatos”, nem „érdekes”, sőt akkor is, ha „nevetséges”.